Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over land og i by,
Herren har talet paany."

NR. 4 | 15 FEBRUAR 1924 | 3 AARG.

KRISTI ENESTAAENDE STILLING SOM VERDENS FRELSER OG FORLØSER.

AV DR. JAMES E. TALMAGE, EN AV DE TOLV APOSTLE.

Til den store skare av alvorlig tænkende folk, indbefattende mange som opriktig tror paa virkningen av Kristi forsoning som et middel for forløsning fra død og frelse fra synd. Det er med overmaade stor beundring man tænker sig at opofrelsen av et liv kunde bevirke frigivelse for hele menneskeheten.

Skriften der omhandler Kristi tidligere dage forklarer tydelig, at forsoningen som skulde fuldbyrdes av ham, skulle bli et stedfortrædende offer, frivillig og kjærlighetsinspirerende fra hans side, og en universal anbringelse saa langt som menneskeslekten vil benytte sig av de fordele, som dette offer bringer.

Disse betingelser var stadfæstet av Kristus personlig og er bevidnet av skrifterne, førend den tragiske ende paa Golgatha. Begrepet om stedfortrædelse, i hvilket en kan forrette og handle for en anden, er saa gammelt som menneskeslekten selv. Dog er det igrunden stridende mot skriftens antagelse, at en persons fortjeneste skal bli tilregnet en anden persons synds utsonelse. Skriftene, baade de ældre og de nyere, menneskenes traditioner, gudstjenester og alterofre, og til og med vanhelligelse og hedensk avgudsdyrkelse, alt er baseret paa stedfortrædende forsoning.

Dette princip, av guddommelig oprindelse i sin originale og ufordærvede form, var aabenbaret til Adam (Den Kostelige Perle 19—20) som ofrede i likhet med det fremtidige offer av Guds lam, og var læst og praktiseret av de senere profeter, ned til Kristi tid. Skrifterne bevidner fra denne fremstilling, at en almindelig dødelig person ved frivillig at give op sit liv som en martyr for den bedste sak kan ei bli en forløser for synden av sine tilhængere og seire over døden, Kristus om han dog levet og døde, i likhet med en av den menneskelige familie, var dog av en enestaaende natur. Aldrig har nogen som ham gaat paa denne jord. Jesus Kristus var det eneste væsen iblandt alle de legemliggjorte Guds aander som passede og var antagelig for det store offer og forsoning i disse bestemte og særskilte anliggender. Han var den utvalgte og forut beskikkede i himlene til denne særegne mission. Han var og er Faderens enbaarne i kjødet, og er derfor det eneste væsen født til verden, som besidder i sin fuldhet naturlig egenskap av baade Guddom og menneske. Han var og er det eneste menneske uten synd, som har levet i dødeligheten. Angaaende Mesterens forut beskikkelse som Frelser og Forløser har han personlig git os vidnesbyrd, hvori uttalelser av profeter som levede før hans fødsel, og av apostler som levede og lærte efter hans død er i harmoni. I det 22. aarhundrede, førend tidens midte, aabenbarede Kristus sig, (førend han paatok sig et kjødelig legeme) for en av Mormons bok's profeter, sigende: «Se jeg er ham, som var beredt fra verdens begyndelse til at forløse mit folk, se, jeg er Jesus Kristus». (Mormons bok: Ether 3 : 14). Gud talede til Moses og sa: «Du er min enbaarne søns lignelse, og min enbaarne er og blir frelseren». (Den kostelige Perle, side 2). Disse skriftsteder er i overensstemmende med Peters vidnesbyrd om Kristus, men med Kristi dyre blod, som blodet av et ulastelig og lydløst lam, han som forut var kjendt, før verdens grundvold blev lagt. (Apostel Peters brev 1 : 19—20). Som den evige faders enbaarne søn i kjødet, Kristus besad medfødt makt til at motstaa døden, og dette likesaa naturlig som han var et avkom av en dødelig moder og saaledes kunde gjennemgaa døden.

Jesus Kristus, gjennem bevirkning av naturlovene, arvede de fysiske, tænkende og aandelige egenskaper av hans forældre. Faderen udødelig og forherliget, moderen dødelig. Han kunde ikke bli ihjelslaat, indtil hans time var kommen, timen i hvilken han frivillig opga sit liv, og tillot sin egen dødelige bortgang av egen handling og vilje. Hvordan ellers skal hans uttalelse om sig selv bli forstaat, da han sier: «Derfor elsker faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til for at ta det igjen. Ingen tar det fra mig, men jeg sætter det til av mig selv. Jeg har makt til at sætte det til, og jeg har makt til at ta det igjen. Dette bud fik jeg av min fader». Johannes' evangelium 10 : 17—18, og videre: «Thi likesom faderen har liv i sig selv, saaledes har han ogsaa git sønnen at ha liv i sig selv». — Kristus døde, ikke som andre mennesker som har død eller vil dø, formedelst deres udyktighet i at undkomme døden, men for et vist øiemed ved frivillig at overgi sig selv. Saaledes var det forsonende offer ikke en almindelig død av en almindelig mand, men død av en, som hadde makt til at leve.

Det var i sandhet et offer.

Kristus var en syndløs mand, fritat fra satans herredømme, og var ædelmodig bevisst om sin egen fuldkomne retskaffenhet. Han utfordrede sine motstandere paa en træffende maate, idet han sa: «Hvem av eder kan overbevise mig om synd?» Johannes evang. 8 : 46. Og i den time han gik ind til Gethsemane, erklærte han høitidelig:

«Thi verdens fyrste kommer og han har intet i mig». (Johannes evang. 14 : 30).

Hadde mesteren død som en følge av satans makt over ham igjennem at han syndede, da vilde hans død blot ha været en individuel erfaring, ikke en forsoning i nogen grad for nogens forbrydelse, undtagen sin egen. Idet han var aldeles fri for nogensomhelst synd var han antagelig, hans ydmyghet og villighet gjorde ham mottagelig som et sonoffer for verdens synder. I disse henseender, idet han hadde liv i sig selv og derfor makt over døden, var han absolut enestaaende iblandt menneskene. Besiddende denne kundskap om ham, utropte en hebræisk profet sigende:

«Saavist som den Herre Gud lever, er intet andet navn given under himmelen, hvorved menneskene kunde bli frelste, uten navnet Jesus Kristus, om hvem jeg har talet». (Mormons bok 2. Nephi 25 : 20).

Oversat av Borghild Nylander.

DEN HØIESTE PERSONLIGHET.

AV EINAR ANTHONSEN STRAND.

I.

Jeg sitter ikveld og ser ut av mit vindu i stille beundring av Guds mæktige skaberverk, og tankerne fortaper sig i forskjellige refleksjoner over særlig en ting: «Hvorfor menneskene i millioners utstrækning eier slike forvirrede begreper om Guds personlighet.»

Mine øine skuer nemlig en del av stjernehimlen, hvor den ene stjerne overgaar den anden i glans og herlighet, der de blinker og taler sit tause sprog til os jordboere om sit liv og sin fjerne eksistens. Naar vi en klar aften gir os tid til at beskue himmelhvælvingen over os, vil de aller fleste iakttagere føle forunderligt ved synet av de talløse skarer stjerner, kloder og planeter vi ser indenfor øiets og synsvinkelens grænser. Vore tanker vil, om vi eier en smule fantasi, løpe avsted med os uten at vi dog makter at fatte den kraft og enorme intelligens, hvorved alt dette er frembragt og bestaar. Vi maa med os selv erkjende, at menneskene, om de end er kronen paa skaberverket, likevel er smaa og uanselige, naar vi vil gjøre en liten sammenligning mellem os selv og den der leder og styrer alt, baade ute i det store univers og paa vor lille jord, der kanske er den uanseligste av samtlige Himlens kloder, og likesom Herren viste Job i de dage, hvor liten han var naar det kom til stykket, vil vi ogsaa idag indse, at vi er kun et støvgrand av hele det utstrakte verk, hvori vi er indbefattet. Saalangt som menneskene i vor tid er kom-

met fremover i kundskap i alle retninger, først og fremst med hensyn til os selv som levende væsener, vort jordeliv i dets utallige forgreninger, vor kultur osv., kundskap om vor jords alder, hvilke stoffer den er bygget av, kundskap om andre kloder der eksisterer ute i det samme rum hvor ogsaa vi seiler, saa rækker dog denne vor viden bare en brøkdel ut i det store herlige skaberverk, med andre ord: «Der er sat en grænse for hvor langt vi kan naa, mens vi som dødelige skal leve paa denne jord.»

Uten dog at fæste os ved en eller anden evolusjonslære, vet vi likevel at mennesket har faat i gave skaberens rikeste forjættelse, med henblik paa fortsat utvikling, et fortsættende liv naar dødens porte er lukket bak os. Der gives tilstrækkelig mange og sikre beviser at saa er sandhet og om vi ikke vil gaa til bibelen for at hente disse vidnesbyrd, saa er der nok av kjendsgjerninger i vort daglige liv der vil fortælle os det samme paa en likesaa tydelig maate, om vi da vil lægge merke til det og vie samme et nødvendigt studium. Naar vi i tillæg til disse kjendsgjerninger føier endnu en, den nemlig, «at der av død materie ikke kan fremkomme liv», hvilket vil være i sterkeste strid med selve naturens evige lov. Hvorfra er det saa kommet alt organisk liv paa jorden, og hvordan kan menneskene i saa stor utstrækning fremstaa og publicere, «at den Gud der er forfatteren og opholderen av det hele, bare er en ufattelig, aandelig substans, uten de nødvendige kvalifikasjoner, som en saa høi intelligens absolut maa være i besiddelse av: Et legeme?»

En aand, eller en aandelig person vet vi kan henføres til en tilværelse utenom denne vi nu lever, med andre ord: «en aand er et væsen som har lagt sit materielle legeme av sig naar den kapitulerte for dødens majestæt ved avslutningen av livet her paa jorden, for da at bli en saadan tilstand indtil opstandelsens morgen, hvor de paany vil fremkomme for at faa et nyt legeme, nøiaktigt likt det gamle jordiske, men kun saa meget anderledes som det da er herliggjort, uforkrænkeligt, formedelst Jesus Kristus seier over døden. Han som blev førstegrøden av opstandelsen. Kristus kom til verden efter kjødets vis som et al-

mindeligt menneske og selv efter at han hadde vundet over døden og opstaat av graven, ser vi at han var i besiddelse av et legeme, i hvilken skikkelse han ofte viste sig for disciplene, blandt andet ved en leilighet da Thomas var tilstede — han som næret tvil om riktigheten av Kristi opstandelse. Kristus bad ved den anledning Thomas stikke sin haand i sin (Frelserens) side og række sine fingre frem og føle hans hænder. Joh. 20. Likesaa i Lukas 24, 39, der han aabenbarte sig for apostlene sigende: «Se mine hænder og mine føtter, at det er mig selv! Føl paa mig og se! En Aand har jo ikke kjøt og ben som I ser at jeg har.» I denne selvsamme forfatning gik Jesus Kristus tilbake til sin Fader i Himlen, naar hans jordiske missjon var tilendebragt og forjættelsen lyder: «Saaledes som I ser menneskesønnen fare bort, saaledes vil I se ham komme tilbake til jorden, naar tiden kommer at han skal begynde sin store tusindaarige fredsregjering». (Ap. Gjerninger 1, 11). Disse mænd der fortalte apostelen om dette sa likeledes, at Frelseren gik til sin Fader for at sitte ved hans høire haand. I denne sin tilstand skulde han være Faderen behjælpelig paa samme maate, som han i en lignende tilstand var hos Faderen og sat ved hans høire side før han gik ned til jorden for at fuldende sin herlige Frelsergjerning. I denne personlige egenskap stod han hos Faderen, da han i begyndelsen skabte jorden, Himlen og alt som lever og har liv. Naar vi som foran nævnt skuer hele skaberverket i sin skjønne storhet, alt som aander paa jorden, blomster, græs og alle trævekster, dyr og insekter i alle variasjoner og det største av alt, mennesket, hvordan tør vi driste os til at si og mene, at dette mæktige storverk er dannet av en aand, tilmed som mange lærer: «En aand der er allesteds nærværende og samtidig ingensteds at finde». Hvor unaturligt, tomt og meningsløst dette høres ut, og hvor vildfarende saadanne mennesker er. Bibelen sier saa tydelig paa mange steder, at Gud, som er skaberen, virkelig eier et legeme av kjøt og ben. Vi behøver bare at erindre os dengang han gjestet Abraham, hvor Abraham slaktet en kalv for at tilberede til et maaltid for sin Herre og sin Gud, og Herren spiste virkelig sammen med sin tjener dengang.

Men det tyngste og værdifuldeste av mange beviser er allikevel det, «at Gud skabte os mennesker i sit, (Guds eget) billede». Det virker paa en maate meget ironisk naar tænkende personer fremstaar og sier, at Gud allikevel bare er en aand, men for slike er det godt dagen nærmer sig, da Herren atter kommer til jorden i samme skikkelse som han opfor, ti da vil de være tvunget til at erkjende, at Gud er et personligt væsen.

Hvor glædeligt er det ikke at møte personer, der tilkjendegir sin uforbeholdne tro paa Gud som et personligt væsen, i hvis billede de er skabte. Ofte kan vi lære slike mænd og kvinder at kjende fra udødelige verker de har efterladt sig, som levende mindesmerker, til veiledning og trøst for mange der deler den samme anskuelse. En kjendt astronom, Lucas A. Reed, uttaler følgende om Guds væsen, der virkelig maa fryde ethvert fornuftigt, tænkende menneske: «Gud regjerer over sin verden, og vi har atter og atter fundet nye beviser paa hans makts vælde. Fra sin høie trone, i midten av sit stjernefyldte verdensrum, har han allesammen fuldt og helt i sin makt. Og han styrer alt ved sin kraft og usynlige indflytelse.»

Videre sier han: «Endel synes at mene, at hvis vi tænker os Gud som et personligt væsen, sittende et eller andet sted paa en trone, saa vil denne forestilling om en personlig skikkelse og et bestemt sted bortta hans almakt og allestedsnærværelse. Men dette behøver aldeles ikke at være saa. Det er heller ikke logisk og rimelig at anta den pantheistiske idé om en Gud, der kun kan være overalt ved at være en aand, en essens, der gjennemtrænger alle ting. En saadan opfatning maa, hvor smukt end dens tilhængere sætter saken i ord, drukne Gud i skabningen. Den sænker ham ned i hans eget verk.»

Naar du ser en mand stræbe av al kraft at gjøre sin plikt, understøt ham av dit ganske hjerte og vær overbærende med hans svakheter.

KOM IHU AT HELLIGHOLDE HVILEDAGEN.

AV HILMAR BJØRNDAL.

«Kom sabbaten ihu, at du holder den hellig. Seks dage skal du arbeide, men paa Herrens dag skal du ingen gjerning gjøre, thi Herren velsignede sabbatsdagen og helligede den».

Naar Gud indstiftede og helligede en hviledag, da var det ikke for, som mange mennesker paa den dag gjør, at ligge og strække sig i sengen, ei heller var det for, som nogen gjør, at tilbringe dagen i en fjeldhytte og snakke om likegyldige ting, ei heller var det for som atter andre gjør der resonerer som saa: «Vi har arbeidet hele uken og er træt. Vi har ikke hilset paa vore slektninger og venner i denne tid og idag da det er søndag saa vil vi benytte den til at besøke dem,» og saa maa besøk av Guds hus sløifes. Enhver der kjender noget til Herrens bud og love vil forstaa, at dette ikke er ret overholdende av sabbaten. Gud vil at hans bud og love skal overholdes paa den rette maate, thi han siger: «Du skal elske Herren din Gud og ta vare paa hvad han vil ha varetat og paa hans skikke og hans befalinger og hans bud alle dage». (5. Moseb. 11. kap. 1. v.). Naar Herren har sagt dette saa er det for at det virkelig skal overholdes, thi hans ord er lov, og dersom loven ikke overholdes da er det overtrædelse av den og overtrædelse av loven er synd og det 3. bud: «Kom ihu at du helligholder hviledagen», er et bud i loven og ved overtrædelse av dette bud er ogsaa loven overtraadt og der er syndet.

Esaias gir i det 58. kp. 13, 14 v. gode raad hvorledes man skal forholde sig og bli velsignet paa sabbaten og sier saaledes: «Dersom du avvender din fot paa sabbaten fra at gjøre al din behagelighet paa min hellige dag og du kalder sabbaten en lyst paa det at Herren maa helliges, som bør æres og dersom du ærer ham saa du ikke gaar dine egne veie, ikke gjør din gjerning eller fører tomt snak, da skal du forlyste dig i Herren.»

I nyere aabenbaring siges der: «Du skal takke Herren din Gud for alle ting. Du skal bringe Herren din Gud et

offer i retfærdighet, nemlig et sønderknust hjerte og en angergiven aand og paa det at du mere fuldkommenligen maa kunde holde dig ubesmittet av verden, skal du gaa til bedehuset og ofre dine sakramenter paa min hellige dag; thi sandelig, denne er en dag der er beskikket eder til hvile fra eders arbeide til at tilegne den allerhøieste eders andakt. Ikke desmindre skulde eders høitidelige løfter gjøres i retfærdighet hver dag og til alle tider; men kom ihu at paa denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og dine sakramenter til den allerhøieste og bekjende dine synder for dine brødre og for Herren. Og paa denne dag skal du intet bestille uten at tillave din føde i hjertets enfoldighet, at din faste maa være fuldkommen; eller med andre ord, at din glæde maa være fuldkommen. Visselig, dette er faste og bøn; eller med andre ord: glæde og bøn». (Paktens bok 59. kp.).

Til disse skrifsteder er det ikke nødvendig at tilføie nogen forklarende bemerkninger, thi de er saa tydelige og let forstaaelige og der kan ikke sies, at da Herren sa at sabbaten skulde overholdes, at han ikke ogsaa sa hvordan den skulde benyttes.

Det første bevis de hellige leverer for at de forsøker at overholde sabbaten er, at de kommer regelmæssig til møterne. Thi her lærer de at dyktiggjøre sig i at forklare saavel som i at forsvare evangeliet og erhverve mere kundskap. Og dette skylder vi Gud at gjøre, idet vi i daaben sluttet pakt med ham og lovet at holde hans bud og love. Dersom vi ikke overholder det 3. bud, er løftet da blit holdt? — Enhver Siste Dages Hellig burde sætte sin ære i at overholde sabbaten og vise eksempel til sine medmennesker.

Forsmaa aldrig smaatjenester. Naar store skibe gaar paa grund, kan smaa baater ofte bringe dem flot igjen.

Hvordan kan du vente at andre kan bevare dine hemmeligheter, naar du ikke kan bevare dem selv.

VISDOMSORDET.

De Siste Dages Hellige tror, at en stor grund hvorfor vi kom til denne jord, er denne, at vi skulde motta et dødeligt legeme. Et saadant legeme er et redskap til at motta erfaring paa forskjellige maater. Formedelst dette arbeider, stræver, lider, studerer, mottar vi kundskap og sætter pris paa det gode og vakre. Vi skulde stræbe efter at utvikle et saa fuldkomment redskap som mulig, for et saadant redskab menes glæde og lykke i dette liv, og fremadskriden i at motta kundskap og alle andre former av nyttige erfaringer.

Der er visse ting som utvikler legemet, og visse ting som tilintetgjør det. De skadelige eller tilintetgjørende ting, saasom tobak, kaffe, sterke og hete drikke, har blit fordømt av den medisinske verden for mange aar siden.

Flere har muligens hørt om tilfælder som dette: En bror i kirken hadde for flere aar været en sterk cigaretrøker. Han blev forfærdelig nervøs, og maatte under lægebehandling. Paa hospitalet fortalte doktoren ham at han maatte slutte med at røke cigaretter, ellers tvilte han paa at han kunde bli bra. Efter en meget stor anstrængelse overkom han denne vane og blev bra. For omtrent et aar siden kom han rundt som distriktslærer. Han saa godt ut. Han holdt ut sin haand og sa: «Du ser den skjælver ikke nu som den gjorde før.» Ved at vise lydighet til denne del av visdomsordet, var han blit forandret til en frisk og sterk mand. Og best av alt at han var ogsaa aandelig forandret.

Læs ogsaa profeten Daniels 1. kapitel og se hvad det gavnet Daniel og disse tre mænd at holde visdomsordet; og likesom Gud gav disse mænd disse legemlige og aandelige velsignelser, vil han ogsaa gi dem til os, om vi holder disse befalinger. Som videnskapsmanden forstaar sig mer og mer paa ernæringsmidler, sees det tydeligt, at der er inspiration i visdomsordet. Læs 10. og 11. vers i Paktens bok 89. kap.: «Og atter sandelig sier jeg eder, alle sunde urter har Gud beskikket til menneskets bruk, natur og legemsbeskaffenhet, hver urt i sin tid og hver frukt i sin tid, og alle

disse skulde brukes med maate og taksigelse.» — Og for at leve et brukbart, nyttig og lykkeligt liv, er det nødvendig at ha et sundt, friskt legeme.

De skal finde visdommens og kundskabens skatte, og at være istand til endog at staa imot dødens engel, er løftet som er git av vor Himmelske Fader.

At kaffedrikningen ogsaa er skadelig, er flere gange blit paavist fra lægevidenskabeligt hold, og vi vil nu citere hvad dr. E. Møinichen skrev i et herværende dagblad for 18. januar:

«Og med hensyn til kaffen saa indeholder de aarlige medicinalberetninger vidnesbyrd nok om kaffemisbrukens store utbredelse og skadelige følger. Den fremkalder meget av den nervesvækkelse og av den daarlige fordøielse, som brer sig mere og mere utover landet. Og den overhaandtagende bruk av kaffen fortrænger og gaar i veien for bruken av vor hjemmeavlede og sunde drik, melken. Derved er kaffen ogsaa et led i det tandødelæggende kosthold her i landet.

Vi kan trygt betegne kaffen som luksus — og i den utstrækning som de her i landet brukes — som skadelig, ja samfundsskadelig luksus. — —

Et spørsmaal av interesse i denne forbindelse er at bringe paa det rene, hvad fiskerne brukte før de fik kaffen, naar de om vinteren laa ute i sine aapne baate (de hadde ikke dengang skøiter med varme lugarer). Og hvad brukte vore forfædre paa sine lange vikingetogter — helt til Island, Grønland, ja Amerika? Visselig ikke kaffe! Men de greiet sig allikevel utmerket og var vel neppe vekere eller mindre fornøiet med tilværelsen for det.

Kaffe og fint bakverk blir forbeholdt de rike, sies der. Ja, det vil man nok faa høre. Men hvorfor misunde de rike det. Hele dette forslag er jo begrundet i, at bruken av disse ting er skadelige. Og hvorfor misunde de rike det da? Det er jo som med al anden luksus og nydelse, at de rike har lettere adgang dertil end fattigmand. Men hvis den rike hengir sig for meget til luksus og nydelser, saa indebærer det straffen i sig selv i form av svækkelse og degeneration — og det skal vi dog ikke misunde ham.»

Disse vidnesbyrd fra læger kunde forfleres, men vi skal ikke nu gjenta disse. Men vi er glad for at Joseph Smiths advarsel til menneskene for over 90 aar siden vinder mere og mere terræng blandt videnskabsmændene, og det er at haabe, at ogsaa de øvrige mennesker i verden snarest maatte faa øinene opladte for disse skadelige ting, som visdomsordet advarer mot. For husk paa, at nøiaktig efterleve visdomsordet, er den sikreste vei til helbred, styrke, kundskap og visdom.

KRISTIANIA GREN.

Følgende personer blev lørdag aften 2. februar ved daab indlemmet i kirken. Daabshandlingen utførtes av missjonspræsident A. Richard Peterson:

Arne Andersen, Frank Bergh, Arne Heber Eriksen, Kaare Siem, Aase Synnøve Halvorsen, Arne Trygve Larsen, Johan Alfred Norman, Lilly Bergliot Eriksen, Margit Dagmar Elise Andersen og Johan Alfred Løken. — Haandspaalæggelsen utførtes av missjonspræsident A. Richard Peterson, grensforstander Axel A. Nylander og ældste Ole Hansen.

STAVANGER GREN.

Ved daab blev Klara Nelly Eliasen indlemmet i kirken. Daabshandlingen og haandspaalæggelsen blev utført av forstander Henrik Andersen.

Av alle lykkelige familier er *den* den lykkeligste, hvor løgnen ikke har faat indpas. Al fred er flyktet, naar der findes én løgner i huset, og al hygge er forstyrret, naar mistro først har indsneket sig.

DØDSFALD.

Søster Frida Konstance Johansen avgik ved døden paa Ullevold sykehus fredag aften 2. februar, 25 aar gammel. Avdøde har været syk i længere tid og derfor kom døden som en befrielse for hende. Hun har været et interesseret medlem og var glad og fornøiet fordi hun visste hvor hun gik hen og haabet at samles med sine kjære paa opstandelsens morgen. Begravelsen foregik fra Østre gravlunds kapel torsdag 7. februar kl. 2 ½ under ledelse av grensforstander Axel A. Nylander. Sangkoret avsang salmen: «O min fader», og bønnen fremførtes av hr. Eyolf L. Arveseth, hvorefter koret sang salmen: «O fader lad mit hjerte faa». Forstander Axel A. Nylander talte ved baaren formanende og indtrængende til de forsamlede om hvorfor vi er komne til denne jord og hvor vi gaar hen, naar vor prøvestand her er endt. — Graven indviedes av forstander Axel A. Nylander. Under tonerne av sangen: «Nærmere Gud til dig» sænkedes kisten i graven. — Mange av kirkens medlemmer og sangkoret var fremmødt for at vise den unge og trofaste søster den siste ære. — Fred være med hende.

Giv akt, gutter.

Giv akt paa dyden, den er mere prisværdig end nogetsomhelst andet til enhver tid, og paa ethvert sted. Søk at bevare en god karakter; ti den er, og vil altid være din bedste rigdom.

Giv akt paa din haand, naar du er ifærd med at slaa, stjæle eller at utføre en anden uværdig handling. Hold dig til sandheten; ti den vil tjene dig tilgode gjennem evigheten. — Søk at erhverve dig et godt navn til alle tider; ti det er av større værdi for dig end guld.

Giv akt paa fristeren naar du er vred, opbragt eller du blir forurettet. — Hold fast ved uskyldigheten med et sterkere grep end du holder fast ved livet. — Hold dig nær til Gud. Han er den bedste skat paa jorden og i himmelen.

Fra «Juvenile Instructor.»

BARNAS AVDELING.

FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.

Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

14. Hvorledes Joseph blev reddet fra sine fiender.

Den 9. juni 1830 blev den første konferanse holdt i denne kirke. Der var 30 medlemmer tilstede, tillikemed mange andre. Nadveren blev utdelt. Nogle som var blit døpte fik haandspaalæggelse og blev bekræftet som medlemmer av kirken. Dette var en lykkelig dag for de hellige. Den Helligaand var utgydt over dem. Nogen profeterte og andre hadde herlige syner. Newel Knight var storlig velsignet av Herren. Han saa i et syn Frelseren sitte ved Faderens side paa en trone i himmelen. Han blev fortalt i synet, at tiden vilde komme da han skulde være med Herren. Straks efter konferansen døbte David Whitmer flere personer. Der var ogsaa adskillige personer i Colesville som ønsket at bli døbte. Joseph og nogen av brødrene reiste dit. En lørdag aften laget de en dam i en bæk, og de skulde døbe der dagen efter. Men de blev forhindret i dette, thi om natten kom en pøbelhop og rev istykker dammen. Dagen efter, søndag, holdtes et møte hos hr. Knight. Nogen av de mænd som hadde ødelagt dammen var ogsaa tilstede. De var fornøiet over hvad de hadde gjort. Men Joseph og brødrene hadde fattet en anden god plan. De stod op tidlig næste morgen og bygget dammen op igjen, og døbte 13 personer, en av dem var Emma Smith, profetens hustru. Dette gjorde pøbelen meget sint. De gik til politikontoret og fortalte ting om Joseph som ikke var sande. Der skulde holdes et møte samme aften, men før de begyndte kom en politibetjent og arresterte Joseph. Han sa til profeten at en pøbelhop ventet paa ham, men at han vilde være hans ven og redde ham om han kunde. Joseph og betjenten satte sig i en vogn og kjørte avsted, men de hadde ikke kommet langt før pøbe-

len indhentet dem. Disse onde mænd tænkte betjenten vilde overladt Joseph til dem, men istedetfor at gjøre dette, kjørte han hurtig forbi dem. Dette ærgret dem endnu mere. De løp saa fort de kunde efter vognen. Joseph og betjenten var snart i sikkerhet, da pludselig et av hjulene gik av. De to mænd hoppet ut av vognen, fik hjulet fort paa igjen, sprang op paa vognen og slog paa hesten og var snart ute av pøbelens syn. De kjørte til South Bainbridge. Betjenten leiet et værelse i et litet hotel. Han var ræd for at pøbelen vilde komme efter i løpet av natten. Saa lot han Joseph ligge i sengen, mens han selv sov paa gulvet med benene mot døren. Han la sit gevær ved siden av sig, men han blev ikke forstyrret. Dagen efter blev Joseph stillet for retten. To agtede mænd forsvarte ham og sa til dommerne at Joseph ikke hadde gjort noget galt, og profeten blev da sat fri. (Fortsættes).

Hvad piker skulde vite:

At hjemmets kjøkken med mor som lærerinde, og en elskelig og villig datter som elev, er den bedste kokeskole paa jorden.

At den mest fortræffelige ting hos en kvinde er en lav stemme, der kun kan læres ved hjemme-praksis.

At et virkelig skjønt uttryk i ansiktet kun kan komme fra en skjøn sjæl, uttrykt i pen opførsel.

At den pike som alle liker, er ikke den affekterte og straalende, men den som er opriktig, alvorlig og hjælpsom.

Og endelig, at en av de vakreste ting paa jorden er en sømmelig, ren og sand ung pike — en som er sin fars stolthet, sin mors opmuntring, sin brors inspiration og sin søsters ideal — hvilket vi alle skulde prøve at bli.

Fra «Juvenile Instructor».

TIL MOR.

Naar jeg skuer solen rinde
opad himlens bue blaa,
Ser jeg og en fager kvinde
mellem solens straaler staa.
Med den venstre haand hun leker
kjærlig mildt ved solens rand,
mens den høire ivrig peker
mot et snedækt fjeldhøit land.

Da jeg hørte hendes stemme
mildt, men alvorsfuldt den lød:
du Gud og fædreland ei glemme,
men elsk dem til din død.
Naar saa aftensolens luer
fjernt i vest dør hen,
jeg den samme kvinde skuer
med det milde blik igjen,
da hun bukker blidt og smiler
vifter et farvel og iler
skyndsomt bort i dagens glød.

AASE LARSEN, Fergus Falls, Min.

Fordøm ingen, fordi de ikke tænker som du. — La enhver ha fuld frihet til at tænke for sig selv. — La enhver bruke sin egen dømmekraft, da han selv skal staa til ansvar for sin Gud. — Sky enhver tilnærmelse til forfølgelsens aand under hvilkensomhelst skikkelse.

INDHOLD:

Kristi enestaaende stilling som verdens frelser og forløser. — Den høieste personlighet. — Kom ihu at helligholde hviledagen. — Visdomsordet. — Kristiania gren. — Stavanger gren. — Dødsfald. — Giv akt, gutter. — Barnas avdeling. — Hvad piker skulde vite. — Til Mor.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.

OTTO STENERSENS BOKTRYKKERI
KRISTIANIA